

Mnenje Evropskega nadzornika za varstvo podatkov o zakonodajnem svežnju o žrtvah kaznivih dejanj, vključno s predlogom direktive o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter predlogom uredbe o vzajemnem priznavanju zaščitnih ukrepov v civilnih zadevah

(2012/C 35/02)

EVROPSKI NADZORNIK ZA VARSTVO PODATKOV JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 16 Pogodbe,

ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter zlasti členov 7 in 8 Listine,

ob upoštevanju Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽¹⁾,

ob upoštevanju Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov ⁽²⁾ ter zlasti člena 41(2) Uredbe –

SPREJEL NASLEDNJE MNENJE:

1. UVOD

1.1 Ozadje

1. Komisija je 18. maja 2011 sprejela sveženj zakonodajnih instrumentov o zaščiti žrtev kaznivih dejanj. Zakonodajni sveženj vključuje predlog direktive o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj (v nadaljnjem besedilu: predlagana direktiva) ter predlog uredbe o vzajemnem priznavanju zaščitnih ukrepov v civilnih zadevah (v nadaljnjem besedilu: predlagana uredba) ⁽³⁾. Oba predloga spremlja Sporočilo Komisije o krepitvi pravic žrtev v EU ⁽⁴⁾.
2. Posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov (ENVP) na podlagi člena 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 ni bilo opravljeno kljub temu, da je bila zakonodajna pobuda vključena v popis prednostnih nalog ENVP za zakonodajno posvetovanje. ⁽⁵⁾ To mnenje torej temelji na členu 41(2) iste uredbe. ENVP priporoča, da se v preambulo sprejetih instrumentov vključi sklicevanje na to mnenje.

1.2 Cilji in področje uporabe zakonodajnega svežnja

3. ENVP pozdravlja cilje politike zakonodajnega svežnja, ki naj bi v skladu s stockholmskim programom in njegovim akcijskim načrtom okrepili pravice žrtev kaznivih dejanj in zagotovili, da se izpolnijo njihove potrebe po zaščiti, podpori in dostopu do sodnega varstva ⁽⁶⁾.
4. Namen predlagane direktive je nadomestiti Okvirni sklep Sveta 2001/220/PNZ o položaju žrtev v kazenskem postopku ⁽⁷⁾. V njej so določena minimalna pravila o pravicah, podpori in zaščiti žrtev

⁽¹⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

⁽²⁾ UL L 8, 12.1.2001, str. 1.

⁽³⁾ COM(2011) 275 oziroma COM(2011) 276.

⁽⁴⁾ Glej Sporočilo Komisije – Krepitev pravic žrtev v EU, COM(2011) 274.

⁽⁵⁾ Na voljo na spletni strani ENVP (<http://www.edps.europa.eu>) pod razdelkom: Consultation/Priorities.

⁽⁶⁾ Glej Sporočilo Komisije – Krepitev pravic žrtev v EU, op. cit., str. 2.

⁽⁷⁾ UL L 82, 22.3.2001, str. 1. Obrazložitevni memorandum vključuje priznanje, da cilji Okvirnega sklepa niso bili v celoti uresničeni, čeprav so bile na tem področju dosežene izboljšave.

kaznivih dejanj. Cilj predlagane direktive pa je zlasti zagotoviti, da se žrtve obravnavajo spoštljivo, da se upoštevajo posebne potrebe ranljivih žrtev, da žrtve prejmejo ustrezno podporo in informacije ter da lahko sodelujejo v postopku ⁽⁸⁾.

5. Cilj predlagane uredbe je zagotoviti, da je žrtvam, ki so deležne zaščitnega ukrepa v civilni zadevi v eni od držav članic, zagotovljena enaka stopnja zaščite, če bi se preselile v drugo državo članico, ne da bi se morale vključiti v poseben postopek ⁽⁹⁾. Ta ukrep dopolnjuje predlog direktive o evropski odredbi za zaščito (v nadaljnjem besedilu: pobuda o EOZ), ki obravnava vzajemno priznavanje zaščitnih ukrepov v kazenskih zadevah. Pobuda o EOZ, o kateri je ENVP izdal mnenje oktobra 2010 ⁽¹⁰⁾, se trenutno obravnava v Evropskem parlamentu in Svetu.

1.3 Namen tega mnenja

6. Varstvo zasebnosti in osebnih podatkov ima osrednjo vlogo na območju svobode, varnosti in pravice, kot je določeno v stockholmskem programu, ter zlasti v okviru pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah. ENVP je oktobra 2010 izdal mnenje o pobudi o EOZ, v katerem je poudaril potrebo po doslednem sistemu varstva podatkov v zvezi s pobudami na področju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah ⁽¹¹⁾. Ob tej priložnosti je ENVP poudaril, da so za obdelavo podatkov na področju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah značilni posebna občutljivost zadevnih podatkov in učinki, ki jih lahko ima s tem povezana obdelava na osebe, na katere se nanašajo osebni podatki ⁽¹²⁾. Zato je treba ustrezno pozornost nameniti vidikom varstva podatkov, povezanim s pobudami na tem področju, ter po potrebi uvesti ustrezna pravila in varovala.
7. ENVP meni, da je spoštovanje zasebnosti in osebnih podatkov bistveni element zaščite žrtev, ki naj bi se zagotovila s predlaganima instrumentoma. To mnenje bo torej osredotočeno na vidike predlogov, ki so povezani z zasebnostjo in bo vsebovalo predloge za izboljšanje ali okrepitev zaščite žrtev.

2. ANALIZA PREDLOGOV

2.1 Direktiva o pravicah, podpori in zaščiti žrtev kaznivih dejanj

8. Različne določbe predlagane direktive neposredno ali posredno obravnavajo zasebnost in varstvo podatkov ⁽¹³⁾. Na splošno ENVP pozdravlja te določbe, ker so namenjene ohranitvi zasebnosti žrtev. Kljub temu ugotavlja, da bi bilo mogoče standarde varstva v nekaterih primerih okrepiti in pojasniti, ne da bi bili ogroženi kot minimalni standardi.
9. Pripombe ENVP bodo osredotočene predvsem na naslednje vidike: (1) člen 23 predlagane direktive, ki se nanaša na varstvo zasebnosti in odnose z mediji, (2) pravice žrtev do obveščeni in dostopa do svojih osebnih podatkov ter (3) varstvo zaupnosti komunikacije med žrtvijo in službami za podporo žrtvam. Ti vidiki bodo obravnavani v naslednjih podrazdelkih.

2.1.1 Varstvo zasebnosti žrtve

10. Glavna vsebinska določba predlagane direktive, ki se nanaša na zasebnost, je člen 23 z naslovom „Pravica do varstva zasebnosti“. Člen 23(1) določa, da „[d]ržave članice zagotovijo, da lahko pravosodni

⁽⁸⁾ Glej Sporočilo Komisije – Krepitev pravic žrtev v EU, op. cit., str. 8.

⁽⁹⁾ Prav tam.

⁽¹⁰⁾ Mnenje ENVP z dne 5. oktobra 2010 o evropski odredbi za zaščito in evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah, (UL C 355, 29.12.2010, str. 1).

⁽¹¹⁾ Prav tam, glej zlasti razdelek II mnenja.

⁽¹²⁾ Prav tam, točka 1.

⁽¹³⁾ Glej zlasti uvodno izjavo 22, ki vključuje priznanje, da je varstvo zasebnosti žrtve lahko pomemben način za preprečevanje nadaljnje viktimizacije; uvodno izjavo 27, ki se nanaša na varstvo osebnih podatkov posameznikov v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2008/977/PNZ in Konvencijo Sveta Evrope 108; člen 21, ki se nanaša na ukrepe za izogibanje nepotrebnemu zasliševanju v zvezi z zasebnim življenjem žrtve in ukrepe, ki omogočajo, da obravnava poteka brez prisotnosti javnosti; člen 23, ki se nanaša na pravico do varstva zasebnosti in ravnanje medijev.

organi v postopku pred sodiščem sprejmejo ustrezne ukrepe za varstvo zasebnosti ter fotografij žrtev in njihovih družinskih članov“. ENVP ima različne pripombe na to določbo.

11. Prvič, člen 23(1) ne zajema celotne pravice do varstva zasebnosti žrtev kaznivih dejanj. Področje uporabe te določbe je veliko bolj omejeno, saj določa samo pristojnost „pravosodnih organov“, da sprejmejo zaščitne ukrepe „v postopku pred sodiščem“. Vendar bi moralo biti varstvo zasebnosti zagotovljeno ne samo „v postopku pred sodiščem“, temveč tudi med preiskavo in predhodnim postopkom. Splošneje, zasebnost bi morala biti zagotovljena, kadar je to potrebno, od prvega stika s pristojnimi organi in tudi po koncu postopka pred sodiščem.
12. V zvezi s tem je vredno omeniti, da je bil v več mednarodnih instrumentih sprejet bolj ambiciozen pristop kot v členu 23(1). V Priporočilu Sveta Evrope Rec(2006) 8 o pomoči žrtvam kaznivih dejanj je na primer določeno, da bi morale „države [...] sprejeti ustrezne ukrepe, da bi čim bolj preprečile vtikanje v zasebno in družinsko življenje žrtev ter da bi zaščitile osebne podatke žrtev, zlasti med preiskavo in kazenskim pregonom“ (poudarek dodan) ⁽¹⁴⁾. Drugi instrumenti vsebujejo podobne določbe ⁽¹⁵⁾.
13. Glede na zgoraj navedeno ENVP priporoča, naj se v člen 23 doda prvi odstavek, v katerem bo bolj splošno navedeno, da morajo države članice čim bolj zagotoviti varstvo zasebnega in družinskega življenja žrtev ter varstvo osebnih podatkov žrtev od prvega stika z uradnimi organi in po končanju kazenskega postopka. Poleg tega bi bilo treba sedanji člen 23(1) spremeniti, tako da bi pravosodnim organom omogočili sprejetje zaščitnih ukrepov tudi „med kazensko preiskavo“.
14. Drugič, v členu 23(1) ni navedeno nič o vsebini posebnih ukrepov, ki jih lahko sprejmejo pravosodni organi, da se ohrani pravica žrtve do zasebnosti. ENVP razume namen, da bi se državam članicam na tem področju pustila čim večja stopnja prožnosti. Vendar bi bila večja natančnost lahko koristna. Zlasti bi bil v predlogu lahko določen seznam minimalnih ukrepov, ki jih pravosodni organi lahko sprejmejo v skladu z nacionalno zakonodajo, da bi zaščitili zasebnost žrtve ⁽¹⁶⁾. Ta bi lahko na primer vključeval naslednje kategorije ukrepov:
 - nerazkritje ali omejeno razkritje informacij o istovetnosti in bivališču žrtev ali družinskih članov v ustreznih primerih in pod posebnimi pogoji (kot je navedeno v uvodni izjavi 22);
 - odredbo, naj se iz spisa odstranijo nekateri zaupni podatki ali prepove razkritje določenih informacij;
 - omejitev objave občutljivih informacij v sodbah in drugih odločbah, ki se navadno objavijo.
15. Tretjič, člen 23 ne vsebuje nobene določbe, s katero bi bila zagotovljena zaupnost informacij, ki jih imajo javni organi. V zvezi s tem zgoraj navedeno priporočilo Sveta Evrope Rec(2006) 8 znova vsebuje koristne primere. V točki 11 Priporočila je določeno, da bi države morale od vseh agencij v stiku z žrtvami zahtevati, naj sprejmejo jasne standarde, na podlagi katerih lahko informacije, ki so jih prejele od žrtve ali se nanašajo nanjo, tretji osebi razkrijejo samo pod pogojem, da je žrtev izrecno privolila v tako razkritje ali da za to obstaja pravna zahteva ali dovoljenje. ENVP poziva zakonodajalca, naj podobno določbo vključi v predlagano direktivo.

⁽¹⁴⁾ Točka 10.8. Priporočila Sveta Evrope Rec(2006) 8.

⁽¹⁵⁾ Glej na primer osnutek konvencije ZN o pravici in podpori za žrtve kaznivih dejanj ter zlorabi pooblastil, člen 5(2)(g), člen 6 in člen 8(6)(g); Smernice odbora ministrov o zaščiti žrtev terorističnih dejanj, sprejete 2. marca 2005, točka VIII; Smernice o pravici za otroke, ki so žrtve kaznivih dejanj, in priče kaznivih dejanj, Resolucija ECOSOC 2005/20, 2005, točka 8(a) in točke od 26 do 28.

⁽¹⁶⁾ To je v skladu s pristopom iz člena 21 o pravici do zaščite ranljivih žrtev med kazenskim postopkom.

2.1.2 Zasebnost in mediji

16. Člen 23(2) določa, da „[d]ržave članice spodbujajo medije, da si prizadevajo za samoregulativne ukrepe za zavarovanje zasebnosti žrtev, njihove osebne integritete in osebnih podatkov“. Tudi tu je bil v predlogu sprejet minimalistične pristop, saj se člen nanaša samo na instrument samoregulacije.
17. ENVP razume razloge za previdnost v zvezi s to temo in se na splošno strinja s pristopom Komisije. Razmerje med mediji in zasebnostjo je izjemno občutljivo in zapleteno. To je tudi področje, na katerem lahko imajo v okviru meja, določenih z Listino EU o temeljnih pravicah in Evropsko konvencijo o človekovih pravicah, pomembno vlogo tudi različne tradicije in kulturne razlike med državami članicami. Ta pristop se tudi zdi skladen s sedanjim okvirom za varstvo podatkov (člen 9 Direktive 95/46/ES), ki državam članicam pušča precejšnjo svobodo v zvezi z obdelavo podatkov za novinarske namene ali za umetniško ali literarno izražanje ⁽¹⁷⁾.
18. Kar zadeva samoregulacijo, je ENVP prepričan, da lahko ima ta instrument pomembno vlogo pri usklajevanju zasebnosti in svobode izražanja. Poleg tega člen 23(2) odseva pristop, sprejet v Priporočilu Rec(2006) 8, ki prav tako določa, da bi morale države spodbujati medije, naj sprejmejo in upoštevajo samoregulativne ukrepe za zavarovanje zasebnosti in osebnih podatkov žrtev ⁽¹⁸⁾. Samoregulativni ukrepi lahko učinkujejo tudi v povezavi z nacionalnimi okvirnimi določbami, vendar bi morale biti te določbe združljive s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice o členu 10 Evropske konvencije o človekovih pravicah ⁽¹⁹⁾.

2.1.3 Določene informacije in pravice do dostopa

19. ENVP ugotavlja, da člen 3 predlagane direktive, ki se nanaša na pravico do informacij od prvega stika s pristojnim organom, ne omenja informacij v zvezi z varstvom podatkov. Da bi žrtvam zagotovili ustrezno varstvo njihovih osebnih podatkov, bi te morale pravočasno prejeti vse potrebne informacije, da bi lahko popolnoma razumele, kako bodo njihovi osebni podatki obdelani.
20. ENVP zato priporoča, naj se v člen 3 doda dodatna določba, v kateri bo podrobno navedeno, da je treba žrtvam zagotoviti informacije o nadaljnji obdelavi njihovih osebnih podatkov v skladu s členom 10 Direktive 95/46/ES. Poleg tega bi lahko zakonodajalec razmislil o vključitvi pravil o dostopu žrtev do njihovih osebnih podatkov, pri čemer bi bili ohranjeni zakoniti interesi v zvezi s kazensko preiskavo in pregonom.

2.1.4 Zaupnost komunikacije med žrtvami in službami za podporo

21. V predlagani direktivi je priznana pravica žrtev kaznivih dejanj do podpore od trenutka, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno, med celotnim kazenskim postopkom in po takem postopku, odvisno od potreb žrtev ⁽²⁰⁾. Nekatere kategorije žrtev, kot so žrtve spolnega nasilja, žrtve kaznivih dejanj zaradi predsodkov, kot so kazniva dejanja na podlagi spola, rasnega sovraštva ali drugega, in žrtve terorizma, bi lahko potrebovale specialistične storitve podpore ⁽²¹⁾, vključno s psihološko podporo. V teh primerih

⁽¹⁷⁾ Člen 9 Direktive 95/46/ES določa, da države članice določijo izjeme in odstopanja v zvezi z obdelavo podatkov, ki se izvaja zgolj v novinarske namene ali zaradi umetniškega ali literarnega izražanja samo, če so potrebna za uskladitev pravice do zasebnosti s predpisi, ki urejajo svobodo izražanja.

⁽¹⁸⁾ Točka 10.9 Priporočila Sveta Evrope Rec(2006) 8.

⁽¹⁹⁾ Drugi odstavek člena 10 EKČP dovoljuje samo omejitve svobode izražanja, „ki jih določa zakon“ in „so nujne v demokratični družbi“ zaradi posebnih in pomembnih javnih interesov (kot so varnost države, ozemeljska celovitost, preprečevanje kaznivih dejanj in nereda, zdravje in morala) ali za zavarovanje ugleda ali pravic drugih ljudi. Generalna pravobranilka J. Kokott je v sklepnih predlogih v zadevi *Satakunnan* (zadeva C-73/07, *Tietosuojavaltuutettu proti Satakunnan Markkinapörssi in Satamedia*, ZOdl., str. I-9831) pravilno navedla, da bi „[s]troga uporaba varstva osebnih podatkov [...] lahko občutno omejila pravico do svobode izražanja. Če bi smeli mediji obdelovati in objaviti osebne podatke le s soglasjem ali po seznanitvi zadevnih oseb, bi bilo raziskovalno novinarstvo v veliki meri onemogočeno. Po drugi strani je jasno, da lahko mediji kršijo pravico do zasebnosti posameznikov.“ ⁽¹⁷⁾ Zato je treba najti ravnovesje“ (točka 43).

⁽²⁰⁾ Glej uvodno izjavo 13 in člen 7 predlagane direktive.

⁽²¹⁾ Prav tam.

bi morala biti komunikacija med žrtvijo in strokovnjaki, ki zagotavljajo storitve podpore, ustrezno zaščitena pred razkritjem. Če tega ni, žrtev morda ne bo pripravljena odprto komunicirati s svojim svetovalcem. ENVP zato pozdravlja zahtevo iz člena 7, da morajo biti storitve za podporo žrtvam „zaupne“. Vendar je treba pojasniti področje uporabe in posledice take zaupnosti.

22. V predlagani direktivi zlasti ni določeno, ali je treba komunikacijo žrtev z izvajalci storitev podpore šteti za „privilegirano“ v tem smislu, da je njeno razkritje med postopkom pred sodiščem izključeno ali drugače omejeno. To bi navadno veljalo v primeru, v katerem je izvajalec storitev podpore zdravstveni strokovnjak, za katerega velja obveznost poklicne molčečnosti. Vendar si je mogoče zamisliti primere, v katerih podpore ne nudijo taki strokovnjaki. V takih primerih je vprašljivo, ali bi bila žrtev zaščitena pred razkritjem.
23. ENVP zato priporoča, naj se določi, da bi žrtev teh posebnih kaznivih dejanj morala imeti pravico zavrniti razkritje zaupne komunikacije z izvajalcem storitev podpore v kakršnem koli sodnem ali upravnem postopku ter da lahko tretja oseba tako komunikacijo razkrije samo s soglasjem žrte. To bi seveda moralo veljati tudi v kakršnem koli kazenskem postopku, brez vpliva na zakonite in utemeljene interese v zvezi s preiskavo ali pregonom (to je zbiranje nepogrešljivih dokazov s strani pravosodnih organov).

2.2 Uredba o vzajemnem priznavanju zaščitnih ukrepov v civilnih zadevah

2.2.1 Uporaba zakonodaje o varstvu podatkov

24. Kot je bilo navedeno, predlagana uredba dopolnjuje pobudo o EOZ v zvezi z vzajemnim priznavanjem zaščitnih ukrepov v kazenskih zadevah. Ker se predlagana uredba nanaša na pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah s čezmejnimi posledicami⁽²²⁾, njena uporaba spada na področje uporabe prejšnjega prvega stebra in torej tudi na področje uporabe Direktive 95/46/ES⁽²³⁾. To ni veljalo za pobudo o EOZ.
25. ENVP zato priporoča, naj se sklicevanje na Direktivo 95/46/ES vključi vsaj v uvodne izjave predloga, z navedbo, da je treba osebne podatke, obdelane na podlagi uredbe, zavarovati v skladu z nacionalno zakonodajo, s katero se izvaja Direktiva 95/46/ES.

2.2.2 Informacije, ki se zagotovijo osebi, ki povzroča tveganje

26. V skladu s členom 5 predlagane uredbe mora stranka, ki želi uveljavljati odredbo o zaščiti v drugi državi članici, pristojnim organom predložiti potrdilo. Potrdilo se izda v skladu s standardnim obrazcem iz Priloge k predlagani uredbi. Priloga vsebuje osebne podatke zaščitene osebe in osebe, ki povzroča tveganje, kot sta njuna istovetnost in bivališče, ter opis zaščitnega ukrepa. ENVP priznava, da so osebni podatki, vključeni v potrdilo, kot se zahtevajo v Prilogi, načeloma ustrezni, primerni in ne pretirani za namene, za katere so bili zbrani.
27. Vendar iz predloga ni dovolj jasno razvidno, kateri osebni podatki zaščitene osebe bodo sporočeni osebi, ki povzroča tveganje, zlasti v skladu s členom 13⁽²⁴⁾. V zvezi s tem ENVP meni, da bi morala oseba, ki povzroča tveganje, prejeti samo tiste osebne podatke, ki so nujno potrebni za izvršitev ukrepa. Poleg tega bi se bilo treba pri zadevni komunikaciji čim bolj izogniti razkritju naslova ali drugih kontaktnih podatkov o zaščiteni osebi⁽²⁵⁾. Tako omejitev bi bilo treba natančno določiti v besedilu člena 13.

⁽²²⁾ Glej člen 81 PDEU, to je prejšnji člen 65 Pogodbe ES.

⁽²³⁾ Direktiva 95/46/ES se ne uporablja za obdelavo osebnih podatkov med dejavnostjo, ki ne spada na področje uporabe zakonodaje Skupnosti, kot so tiste dejavnosti, opredeljene v naslovih V in VI Pogodbe o Evropski uniji, in nikakor ne za postopke obdelave v zvezi z javno varnostjo, obrambo, državno varnostjo in dejavnostmi države na področju kazenskega prava (glej člen 3 Direktive).

⁽²⁴⁾ Člen 13 se nanaša na obveznosti obveščanja v zvezi z osebo, ki povzroča tveganje.

⁽²⁵⁾ Glej v zvezi s tem mnenje ENVP z dne 5. oktobra 2010 o evropski odredbi za zaščito in evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah, op. cit., odstavki od 45 do 49.

3. SKLEPNE UGOTOVITVE

28. ENVP pozdravlja cilje politike obeh obravnavanih predlogov in se na splošno strinja s pristopom Komisije. Vseeno ugotavlja, da bi bilo mogoče varstvo zasebnosti in osebnih podatkov žrtev v predlagani direktivi v nekaterih primerih okrepiti in pojasniti.
29. ENVP v zvezi s predlagano direktivo o pravicah, podpori in zaščiti žrtev kaznivih dejanj zakonodajalcu svetuje, naj:
- v člen 23 vključi splošno določbo o varstvu zasebnosti in osebnih podatkov, v kateri bo navedeno, da morajo države članice čim bolj zagotoviti varstvo zasebnega in družinskega življenja žrtev ter zavarovati njihove osebne podatke od prvega stika z uradnimi organi, ves čas trajanja kakršnega koli postopka pred sodiščem in po takem postopku. Poleg tega bi bilo treba sedanji člen 23(1) spremeniti, tako da bi pravosodnim organom omogočili sprejetje zaščitnih ukrepov tudi „med kazensko preiskavo“;
 - v členu 23(1) določi seznam minimalnih ukrepov (kot so navedeni v odstavku 14), ki jih pravosodni organi lahko sprejmejo za varstvo zasebnosti ter fotografij žrtev in njihovih družinskih članov;
 - določi, da morajo države članice od vseh organov v stiku z žrtvami zahtevati, naj sprejmejo jasne standarde, na podlagi katerih lahko informacije, ki so jih prejeli od žrtve ali se nanašajo nanjo, tretji osebi razkrijejo samo pod pogojem, da je žrtev izrecno privolila v tako razkritje ali da za to obstaja pravna zahteva ali dovoljenje;
 - v člen 3 vključi zahtevo, naj se žrtvam zagotovijo informacije o nadaljnji obdelavi njihovih osebnih podatkov v skladu s členom 10 Direktive 95/46/ES, in razmisli o vključitvi posebnih določb o pravici dostopa žrtev do njihovih osebnih podatkov;
 - pojasni obseg zahteve po zaupnosti storitev za podporo žrtvam na podlagi člena 7, tako da podrobno določi, da ima žrtev pravico zavrniti razkritje zaupne komunikacije z izvajalcem storitev podpore v kakršnem koli sodnem ali upravnem postopku ter da lahko tretja oseba tako komunikacijo načeloma razkrije samo s soglasjem žrtve (glej zlasti odstavka 22 in 23).
30. ENVP v zvezi s predlagano uredbo o vzajemnem priznavanju zaščitnih ukrepov v civilnih zadevah zakonodajalcu svetuje, naj:
- vsaj v uvodni izjavi predloga vključi sklicevanje na Direktivo 95/46/ES, z navedbo, da je treba osebne podatke, obdelane na podlagi uredbe, zavarovati v skladu z nacionalno zakonodajo, s katero s katero se izvaja Direktiva 95/46/ES;
 - v členu 13 jasno navede, da bi morala oseba, ki povzroča tveganje, prejeti samo tiste osebne podatke o zaščiteni osebi, ki so nujno potrebni za izvršitev ukrepa. Pri zadevni komunikaciji bi se bilo treba čim bolj izogniti razkritju naslova ali drugih kontaktnih podatkov o zaščiteni osebi.

V Bruslju, 17. oktobra 2011

Giovanni BUTTARELLI
Pomočnik Evropskega nadzornika za varstvo
podatkov